

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1561. usque ad annum 1562

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1771

VD18 90118596

§. 35. Bracarrens Archiepiscopi oratio circa Reformationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66624](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66624)

Sæc. XVI.

A.C. 1562.

§. XXXV.

Bracarrensis Archiepiscopi oratio circa
Reformationem.*Vie de
Barth. des
Martyrs.
l. 2. c. 8.*

Censebat Seripandus ducendum esse Reformationis initium a rebus gravioribus, & ad Aulam Romanam spectantibus, ut fabrica firmo inniteretur fulcro, simulque calumniæ prævertentur maledicorum, qui Clero vitam dissolutam, moresque corruptos sæpius exprobabant. Hæc sententia gravibus etiam rationibus firmabatur ab ipso Bracarrensi Archiepiscopo, qui ea animi firmitate, quam Sanctus Cyprianus virtutem Episcopalem, atque Evangelicam appellat, hunc in modum perorabat.

„Haud opportuniori via, inquiebat ipse, hujus Concilii dignitatem conservare, ac tueri possumus, nisi nobis eadem, ob oculos posuerimus, quæ præprimis, fuere intenta ab iis, qui tam prospere, ac tam sancte hanc Synodum inchoarunt. Porro notum est omnibus, præcipue eorum consilia eo collimasse, ut ab illa horrenda corruptione, quæ tantopere morum puritatem labefactabat, Ecclesia expurgetur, eandem, ob rem, quamprimum Concilio datum, erat initium, mox diuque deliberatum, an priusquam de fide ageretur, quæstio de Ecclesia ac morum Reformatio-

Sæcul. XVI.
A. C. 1562.

matione haberetur : potissimorum enim
sententia eo abibat, quod ab hisce
corruptelis atque abufibus hærefes in
Synodo debellandæ ortum traxissent:
hinc unanimi suffragio tandem con-
clusum, quod simul de utroque hoc
capite ageretur. Enimvero hæc mo-
rum corruptio in fidelibus adeo excre-
verat, omniumque oculis pervia, &
cunctis haud amplius toleranda vide-
batur, ut ipse etiam Joannes III. Lu-
sitanix Rex epistolam, quæ in Synodo
publice fuerat recitata, ad Paulum III.
mitteret, atque in ea significaret, quod
veterem Ecclesiæ disciplinam adeo col-
lapsam crederet, ut, etsi nulla hære-
sis impugnanda fuisset exorta, Oecu-
menicum tamen Concilium congre-
gare opportuisset, ut in ea abusus &
corruptelæ corrigerentur, eoquod mo-
rum depravatio hærefis ortum & pro-
gressum promovisset, proin e contra-
rio si morum puritas integra fuerit re-
stituta, etiam hærefis de seipsa peni-
tus ruitura foret. Eandem ob ratio-
nem Illustrissimus Cardinalis Mantua-
nus tanquam Sanctitatis suæ Legatus
ad Synodi initium in sua facundissima
oratione nobis proposuit, quod non
modo hæreticos fidei veritate, sed
etiam probæ vitæ exemplo impugnare
nobis incumbat, adeo, ut cum ad alio-
rum

Sæcul. XVI

A C. 1562

„rum Reformationem vocati simus, ni-
 „hil in nobismet ipsis correctione di-
 „gnum reperiatur.,

Hæc Braccarenſis oratio communi quidem Patrum applaufu excipiebatur, non deerant tamen ex illis quamplurimi, qui Reformationem quidem exoptabant, a minoris tamen momenti rebus, iisque minus difficilibus initium eſſe ducendum cenſebant, eo potiffimum nomine, quod Præſulum non pauci adhuc abeſſent, eorumque nullus ex Germania, & Galliis adventaſſet, ac proin circa ea, quæ in ipſorum Clero emendanda forent, ab illis conſilium capi haud poſſet: cum vero quidam propoſuiſſent, utrum in generali Cleri Reformatione etiam Cardinales comprehendendi ſint, ad hæc ſeniores cum ingenti urbanitate, ac reverentia præclaræ iſtorum dignitati debita reſpondebant, quod Illuſtriſſimi, ac Reverendiſſimi Cardinales ejuſmodi Reformatione haud egeant: verum Braccarenſis Archiepiſcopus voce imperterrita oppoſuit, ſe palam profiteri, quod eadem erga illos veneratione compulſus affirmet, quod *Illuſtriſſimi Cardinales indigeant, ut mihi quidem videtur, illuſtriſſima Reformatione:* „nam mihi videtur, ad-
 „debat ille, quod veneratione, quam il-
 „lis deſero, potius foret humana quam
 divina

„divina, magisque apparens, quam
 „vera, nisi simul etiam exoptarem,
 „quatenus eorum fama, agendique ra-
 „tio sit non minus pura, omnique labe im-
 „munis, quam illorum dignitas cete-
 „ris est eminens; cum enim ipsi sint
 „fontes, ex quibus ceteros aquam hau-
 „rire oportet, necesse est, ut solerter
 „caveant, ne ex ipsis aquæ immundæ,
 „sed potius purissimæ scaturiant: quod
 „autem præprimis corrigi desidero,
 „haud aliud est, nisi ut modum, quo
 „hucusque Episcopos habuerunt, im-
 „mutare dignentur.,

Sæcul. XVI.
 A.C. 1562.

„His postea subjunxit, postquam
 „novus hic Cardinalium Ordo veteri Ec-
 „clesiæ olim incognitus fuit introductus,
 „Episcopalis auctoritas ferme evanescere
 „cæperat, antea Cardinales dignitate
 „sua accensebantur ceteris Presbyteris,
 „& Diaconis, a decimo autem sæculo
 „horum conditionem superare cæpe-
 „rant, non tamen statim sese Episcopis
 „æquiparare audebant, quos adhuc tan-
 „quam suos Superiores usque ad sæcu-
 „lum duodecimum venerabantur: ab eo
 „autem tempore tam eminenti gradu
 „eos antecelēbant, ut illos nunc pedi-
 „bus suis prostratos habeant, illosque
 „veluti suos famulos in Palatiis suis
 „enutrient. Attamen vera Reformatio in
 „Ecclesia haud speranda videtur, nisi
 Episco-

Sæc. XVI
A C. 1562

„Episcopis debita reddatur auctoritas:
„hac autem in re unice respicio ad Dei
„mandatum, de quo Divus Paulus asse-
„rit, quod *Deus posuerit membra, unum-
„quodque eorum in corpore, sicut voluit.*
„Denique considerans, quo gradu olim
„Cardinales atque Episcopi fuerint, ac
„quam prærogativam hodiedum possi-
„deant, coram Deo ingemiscens, & de
„ipsamet Ecclesia conquerens exclamare
„cogor: *olim non erat sic.*

Hæc Archiepiscopi oratio quam plu-
rimis in hoc confessu minus probabatur,
cum autem is ob solidam pietatem tan-
quam vitæ, morumque exemplar ab
omnibus celebraretur, ac aliunde quo-
que notum esset, quod nec ambitione,
nec iracundia, aut proprii iudicii perti-
nacia ad tantam verborum libertatem
incitatus fuisset, sed unice Deo infer-
viendi, Ecclesiæ utilitatem procurandi,
suæ conscientiæ, ac muneris rationibus
fatisfaciendi studium sibi præfigeret,
hinc omnes eidem applaudebant, ac
ferme nullus immoderatam, ac impro-
vidam dicendi licentiam damnabat:
quinimo ipsimet Cardinales, quorum
caussa potissimum agebatur, absque
ullo indignationis, vel iræ sensu ejus-
dem rationes perbenigne excipiebant,
atque ab illo etiam temporis momento
eandem prorsus venerationem, amicitiam

tiam, atque affectum, quo ipsum antea colebant, semper eidem exhibebant: in hoc tamen Archiepiscopi consilium sequi Synodi Patres haud consultum censebant, prævalente illorum sententia, qui de rebus minus arduis inchoandum existimabant.

§. XXXVI.

Duodecim Reformationis articuli a Patribus examinati.

Hæc gesta fuere die undecima Martii in quadam Congregatione, in qua Mantuanus Cardinalis primus Papæ Legatus præprimis elegantem prorsus habebat sermonem, Patres hortatus, ut juncta cum ipso, suisque fociis opera restituendæ disciplinæ Ecclesiasticæ insudarent. Absoluta hac oratione duodecim prælegebantur articuli, qui Patrum examini subjecti in sequentibus Congregationibus accurate discutiebantur: erantque hi articuli sequentes. I. Perpendant Patres, quæ ratio esset habenda, ut cuncti Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, & illi, qui in suis beneficiis curam animarum exercent, suis in Ecclesiis resideant, nec inde discedant, nisi ex causis honestis, necessariis, & Ecclesiæ Catholicæ conducantibus. II. Discutiant, an opportunum videatur, ne cui sacri Ordines con-

Sæcul. XVI.
A C. 1562.

*P. llav. l. 16.
c. 1. n. 13.
Sarpinus l. 6.
466. Rayn.
ad hunc
ann. n. 32.*